

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 99/12

Luxemburg, 12 iulie 2012

Hotărârea în cauza C-602/10

SC Volksbank România SA/Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor – Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC)

Curtea precizează întinderea protecției consumatorilor acordată în cadrul contractelor de credit

Un stat membru poate limita comisioanele bancare percepute de creditor

Directiva privind contractele de credit pentru consumatori¹ prevede că, în domeniile pe care le armonizează, statele membre nu pot menține sau introduce în legislația lor națională dispoziții diferite față de cele stabilite de directivă. Totuși, ea nu împiedică statele membre să aplice, în conformitate cu dreptul Uniunii, dispozițiile acestei directive unor domenii care nu țin de domeniul său de aplicare. Pe de altă parte, statele membre se asigură că există proceduri adecvate și eficiente de soluționare pe cale extrajudiciară a litigiilor cu consumatorii privind contractele de credit, recurgând, după caz, la organisme existente. Directiva nu se aplică contractelor de credit existente la data intrării în vigoare a măsurilor naționale de punere în aplicare.

În România, directiva a fost transpusă în dreptul intern printr-o ordonanță care a intrat în vigoare la 22 iunie 2010. Aceasta prevede printre altele că pentru creditul acordat, creditorul poate percepe numai: comision de analiză dosar, comision de administrare credit sau comision de administrare cont curent, compensație în cazul rambursării anticipate, costuri aferente asigurărilor, după caz, penalități, precum și un comision unic pentru servicii prestate la cererea consumatorilor.

În speță, una dintre condițiile generale ale contractelor de credit încheiate între banca Volksbank România și clienții săi, anterior intrării în vigoare a ordonanței, prevede că, pentru punerea la dispoziție a creditului, împrumutatul poate datora băncii un „comision de risc”, egal cu 0,2 % din soldul creditului, care se plătește lunar, pe toată perioada creditului.

Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor – Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași („CJPC”), care a apreciat că perceperea acestui comision nu era prevăzută de ordonanță, a aplicat Volksbank o amendă precum și sancțiuni complementare.

În fața Judecătoriei Călărași, Volksbank a arătat că anumite dispozițiile ale ordonanței erau contrare directivei. Prin urmare, instanța de trimitere a solicitat Curții de Justiție să precizeze domeniul de aplicare al acestei directive.

Curtea se pronunță, în primul rând, cu privire la **inclusiunea, de către statele membre, a contractelor de credit garantate cu un bun imobil în domeniul de aplicare material al unei măsuri naționale de transpunere a directivei**, în pofida faptului că aceasta le exclude din domeniul său de aplicare. Curtea subliniază că **statele membre pot aplica**, în conformitate cu legislația Uniunii, **dispozițiile directivei menționate în domenii care nu intră în sfera sa de aplicare**. Astfel, acestea pot să mențină sau să introducă măsuri naționale corespunzătoare dispozițiilor directivei amintite sau unora dintre ele, în ceea ce privește contracte de credit care nu intră în domeniul de aplicare material al directivei, precum, în speță, contractele de credit garantate cu un bun imobil.

¹ Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (JO L 133, p. 66, rectificări în JO 2009, L 207, p. 14, și în JO 2010, L 199, p. 40). Această directivă trebuia transpusă cel mai târziu la 11 iunie 2010.

În al doilea rând, Curtea examinează **inclusiunea unor asemenea contracte de credit, în derulare la data intrării în vigoare a reglementării naționale, în domeniul de aplicare temporal al acestei reglementări.** Curtea relevă că revine în principiu statelor membre competența de a stabili condițiile în care intenționează să își extindă normele naționale prin care este transpusă această directivă la contracte de credit precum cele din speță, care nu intră sub incidența vreunui dintre domeniile pentru care legiuitorul Uniunii a intenționat să stabilească dispoziții armonizate. În consecință, **statele membre pot stabili o măsură tranzitorie care presupune ca respectiva reglementare națională să se aplice și în privința contractelor în derulare la data intrării în vigoare a acesteia.**

În al treilea rând, Curtea apreciază că directiva nu se opune ca un stat membru să **impună instituțiilor de credit obligații, care nu sunt prevăzute de directiva menționată, în ceea ce privește tipurile de comisioane** pe care le pot percepe în cadrul unor contracte de credit de consum. Astfel, în speță, norma prevăzută de ordonanța română, care cuprinde o listă limitativă de comisioane bancare ce pot fi percepute de creditor de la consumatori constituie o măsură de protecție a consumatorilor într-un domeniu care nu este armonizat de directivă.

În al patrulea rând, Curtea răspunde argumentului Volksbank, potrivit căruia **reglementarea română, în măsura în care interzice instituțiilor de credit să perceapă anumite comisioane bancare** diminuează posibilitățile de acces ale clienților stabiliți în România la creditele de consum propuse de societăți care sunt stabilite în alte state membre, și în consecință, încalcă normele tratatului în materia liberei prestări a serviciilor. În această privință, Curtea precizează că o reglementare a unui stat membru nu constituie o restricție în sensul tratatului numai pentru că alte state membre aplică norme mai puțin stricte sau mai avantajoase din punct de vedere economic pentru prestatorii de servicii similare stabiliți pe teritoriul lor. Curtea consideră, în plus, că o dispoziție națională precum cea prevăzută de dreptul român, nu face mai puțin atractiv accesul pe piață și nu reduce cu adevărat capacitatea întreprinderilor în cauză de a reprezenta o concurență eficientă prin raportare la întreprinderile stabilite în mod tradițional în România.

În sfârșit, Curtea constată că directiva nu se opune reglementării române care, în materie de **credite de consum, permite consumatorilor să se adreseze direct unei autorități de protecție a consumatorilor**, care, în continuare, poate aplica sancțiuni instituțiilor de credit pentru încălcarea reglementării naționale, fără să aibă obligația de a recurge în prealabil la procedurile de soluționare extrajudiciară prevăzute de legislația națională pentru asemenea litigii. Curtea relevă astfel că directiva impune ca procedurile în materie de soluționare extrajudiciară a litigiilor să fie adecvate și eficiente. Prin urmare, revine statelor membre obligația de a reglementa modalitățile procedurilor amintite, inclusiv eventualul lor caracter obligatoriu, cu respectarea efectului util al acestei directive.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106